

1 MAYIS ÝPÇY SINIFININ ENTERNASYONAL MÜCADELE GÜNÜDÜR

1 Mayıs uzun bir süredir işçi sınıfı için hiçbir şey ifade etmeyen anlamsız bir gösteriye dönüştürülmüş durumda. Köken olarak 1 Mayıs işçi sınıfının gerçek uluslararası dayanışmasının günü olmasına rağmen, bugün 1 Mayıs eylemlerinde gördüğümüz tek şey çeşitli renklerden sol grupların işçi sınıfını o veya bu ulusalcılıkları desteklemeye çalışmasından ibaret. Bu gösteride bir yanda Türkiye'nin NATO üyesi bir ülke olduğu gerçeğini görmezden gelerek "bağsız bir Türkiye" den ve üstelik "emperyalistlere" karşı mücadeleden bahseden Türk ulusalcı solu duruyor. Diğer yanda ise Devletin güneydoğuda uyguladığı barbarca biddete karşı, sanki onlar Türk milliyetçiliğinin aynı ölçüde vahşet bir yansıması değilmiş gibi Kürt milliyetçiliği yanında saf tutanlar konumlanmış durumda. Bütün bu maskeli baloya Ortadoğu emekçilerinin kanı üzerinden yükselen ve İslami-kapitalist diktatörlüklerin yanında saf tutan kaypak bir anti-amerikancılığa tutunmuş bir türden İslamcı, milliyetçi ve sol akım da katılıyor. Peki bütün bunlar ne için? Kendi "özbeöz" Türk veya Kürt patronlarımızı sahip olabilmemiz için. Biz bütün bu gösteriden nefret ediyoruz Fakat, işçi sınıfının enternasyonalist dayanışma ilkelerinin bugün için yalnızca küçük bir azınlık tarafından savunuluyor olması, sınıfıflar arasındaki mücadelenin bu temel niteliğini değiştirmiyor.

Biz, ABD'ye baktığımızda sadece Bush'u değil, aynı zamanda, ırkçı, göçmen düşmanı yasaya karşı 10 Mart günü a İkago'da yürüyen 100.000 i'çiyi de görüyoruz.

Sadece savaş yürüten dev bir emperyalist yıkım makinesini değil, "kendi ülkelerinin çıkarları" için Irak'ta savaşmayı reddedip Kanada sınıfından kaçarak ulusal ordularını terk eden 6000'i aşkın amerikan askerini de görüyoruz.

İngiltere'ye baktığımızda sadece Blair'i değil, Londra sokaklarında savaş karşı yürüyen 1.000.000 insanı da görüyoruz.

Biz sadece İngiliz hükümetinin Amerika'ya itaatini değil, 14ubat'ta Irak'a gitmeyi reddettiği için hapse atılan İngiliz kraliyet hava gücü subayı Malcolm Kendall'ı da görüyoruz.

Benzer şekilde Irak'a baktığımızda gördüğümüz sadece milliyetçi ve İslamcı direniş değil, Kerkük'te ağır yaşam koşulları ve yüksek elektrik ve benzin fiyatlarına karşı ayaklanan binlerce işçidir de.

İran'a baktığımızda sadece başkan Mahmut Ahmedinecat ve devletin "emperyalizme karşı" nükleer silahlanma hamlesini değil, İran'ı boydan boya saran ve otobüs oförleri, tekstil i'çileri, madenciler ve otomobil sanayi işçilerinin katıldığı grev dalgasını da görüyoruz..

Emekçiler, Fransa'daki son grevlere, genç işçilerin işten atılmasını kolaylaştırmaya çalışan yasaya karşı mücadele eden grevci işçilere ve eylem yapan öğrencilere bakın. Britanya'da 80 yıldan beri gerçekleşen en büyük greve, 1.000.000'un üzerinde işçinin emeklilik hakları için yürüttüğü mücadeleye bakın. İran'a, rejimin baskılarına rağmen devlete ve sermayeye karşı mücadele eden işçilere bakın. Baktığımızda göreceğiniz şey bu veya bu ulusalcı, milliyetçi hareket değil kendi ulusal sermaye sahiplerine, kendi patronlarına ve kendi ordularına karşı savaşan işçilerden başka bir şey olmayacaktır. İşçi sınıfı mücadelesinin tek gerçekliğı uluslarüstüdür, enternasyonalist. Çünkü;

İşçi Sınıfının Vatanı Yoktur

YAPASIN ENTERNASYONALİZM VE EMEKÇİLERİN MÜCADELESİ

Enternasyonalist Kömünist Sol: Solkomünist@yahoo.com

Bu bildiri, Türkiye, Britanya ve Almanya'da dağıtılıyor. Britanya ve Almanya'da dağıtım, bildirinin savunduğu enternasyonalist bakış açısını sahiplenen Enternasyonal Kömünist Akım (Internationale Kommunistische Strömung) tarafından sağlanıyor.